

6000 ק"ג. מבחינה זו הושגה בתשט"ז התקדמות ניכרת למדי; בדרגת ה"נחשלים" (תנובה ממר צעת עד 3500) נמנו 12 משקים בתשט"ו והשתא רק 1, בדרגת התנובות שבין 3500 ל-4000, בשנה שעברה — 14 והשנה רק 4; וכך גם בשאר הדרגות; זו בעצם צריכה להיות השאיפה של ועדות הבקר בכל המושבים וד"ל.

מספר הפרות שהניבו בתשט"ז למעלה מ-5000 ק"ג עלה מ-21 (בתשט"ו) ל-57, ואלופת העדר בשנה זו היתה הפרה "היפה" ממשקו של הח' י. כהן שהגיבה 7000 ק"ג בתקופה נורמלית בת 305 ימי חליבה.

אין ספק שענף הבקר בבית-שערים ממלא גם כיום את התפקיד המכריע במסגרת הכללית של המשק ורצוי היה שבדוחות העתידיים תוקדש תשומת לב גם לשאלת ייצור האספקה, כדי שהברי המושב יעמדו על הבעיות הטעונות פתרון.

י. ע.

שמשתקפת בכך השפעת אילו פרים שפעלו בעדר זה. לעומת תשט"ו עלתה תנובת החלב ב-386 ק"ג ואחוז השומן ב-0.07%, אלא שמחבר הדו"ח מביע הרדה ביחס לשנה זו (שנת תשי"ז), כי מסתמנת ברבע הראשון ירידה קלה בתנובה בהשוואה לאותו רבע מדאשתקד, והוא גם מצביע על הסיבה: חוסר שחת, חוסר מזון עסיסי (תח" מיץ) בעונת המעבר שבין מספוא קיץ למספוא חורף וכן גם "משברים" תכופים בהספקת המזון המרוכז. יש להצטער שתקלות מעין אלה עלולות לגרום לנסיגה ולעכב את ההתקדמות שנתבלטה ברציפות בשלוש השנים האחרונות.

בטבלה מיוחדת שבדו"ח נמסר מיון המשקים לפי תנובותיהם הממוצעות. נפקדו 57 משקים ומהם — 5 עמדו על תנובות שנעו בין 3500 ל-4000 ק"ג, 49 משקים השיגו תנובות ממוצעות שבין 4000 ק"ג ל-5500 ק"ג ו-3 משקים, עם 4 פרות בממוצע בכל משק, חלבו בממוצע 5500—

הפרות מחייכות...

(מן ההוי)

מצאים בעניינים להפליא, הם יודעים יפה-יפה היכן למשוך, היכן ללחץ והיכן להפסיק. ואין להתפלא על כך: זהו הדור החדש שלנו, דור המחר והמחרתיים, דור הטכניקה המשוכללת.

גם הפרות עשו עלי רושם חביב ביותר, רושם מיוחד, מתקדם. אין אלו אותן הפרות מלפני 35 שנים, שהיו אז חיים של בורות ופרימיטיביות. מי אינו זוכר את אותן הפרות ספק מגזע ערבי, ספק מגזע דמשקאי, בגדאדי או בירוזי. כעת יש לנו פרות מגזע שלנו, בריאות וחסונות, משופעות בהדרגה חינוכית ומדעית. כעת הן יודעות מה עומד לפנין ובפני מה הן עומדות. כעת הן יודעות את המחר שלהן והן צועדות, כמו על טרס-נע, למכון החליבה.

הנה מתקרבת "אבירה", הוותיקה בפרות. איזה פרצוף חמוד, איזה הילוך מכובד, באיזה שפע של נקודות-החן מכוסה גבה! והנה "גבירה", הרקורדית — דם ספורטיבי זורם בעורקיה, היא מעניקה לנו 7000 ליטר בשנה!

מה מאוד הייתי רוצה לראיין את הפרות, כמה רוצה הייתי לדעת מה הן חושבות על המכון החדש, מה הן מרגישות ברגע זה, מה הן הרגישו ברגע שלפני זה ומה יחסן לרפתנים המסורים, ועוד שאלות משאלות רבות...

קובץ

(משמר-העמק)

נרגש ונפעם חוזר אני כרגע ממכון-החליבה. שיא הטכניקה! שיא השיאים! מכון כזה הריהו שלב עליון בהתקדמות הענף לקראת אופקים חדשים. אין ספק, עתה יעלו כל הפרות על שביל החלב שיוזרום בשפע. במכון-החליבה, הכל צוחק לקראתך ושמת. אפילו הפרות, שנכנסו טורים-טורים כדי להיחלב, חייכו לקראתך. בכל-אופן, אני הייתי משוכנע שכך הוא. הרפתנים עבדו בנחת ובהרגשת סיפוק. זה מובן: 35 שנים חיכו לרגע זה. מאז הפרה הראשונה, שדרכה על קרקע ביתנו הקיבוצי, חולמים הם את חלום המכון. הם זוכרים את שעות החליבה האפלות, כשהגב היה כפוף ואצבעות הידיים התעלפו מרוב מאמץ. הם זוכרים את לטיפות הזנב מעל הפנים המיוזעות. הם לא ישכחו זאת לעולם!

אמנם, רפתנים אלה שנפגשתי אתם, הם עדיין צעירים (בני 20—25 בס"ה), אבל זה לא חשוב; הם הנם דור הממשיכים. הם הנם הסמל של הרפתן הקיבוצי הנצחי. ועל-כן, האם פלא הוא שהם מחייכים? הם מאושרים. ובצדק!

ראשי קצת סחרחר עלי מן הכמות העצומה של צינורות, ברזים ובני-ברזים: למים חמים, למים קרים, לחלב; צינורות מים עם כלור, וצינורות בהם זורם החלב מן הפסמות אל בית-קיבול קטן מזכוכית. ממנו זורם החלב בצינור מרכזי אל ה"סאנקר" הנמצא בחדר פרטי. אבל הם, הרפתנים, אינם מתבלבלים. הם מת-